

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' וישלח | גיליון 45 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של הנחל נבע

רק תהיה בשמחה!

הסיבה שצריכים להיות שמחים | דברי ה'ספר הברית' שאהבת ה' אמיתית תלויה בשמחה
| הדרך לשמחה גם כשקשה | ולמה צריך לעשות מס"נ לזה

בספר המידות מביא מ' שהוא שמח תמיד ע"ז הוא מצליח' (הצלחה ח"ב א') רואים שלא רק ברוחניות אלא גם בגשמיות מצליחים. על פניו נראה שמי שמצליח הוא שמח, אך מגלה רביה"ק שזה הולך גם בכיוון ההפוך ע"י שתהיה בשמחה תצליח.

האמור מכל זה, השמחה היא הכרחית, היא מחויבת, וכל העבודת ה' תלויה בכך, מי ששמח יש לו חשק ללמוד, להתפלל, יש לו חשק בחיים, הוא שמור מכל הניסיונות והתאוות.

אך איך באמת זוכים לשמחה? זה באמת לא קל אם כן מהי העצה? העצה היא ראשית כול להבין את הכרחיות הדבר, ומשם והילך ספרי רביה"ק מלאים בעצות ודרכים איך לשמח את עצמו כל הזמן, מהם, נקודות טובות, שלא עשני גוי, לעשות את עצמו כאילו שמח, מילתא דשטותא ובדיחותא, ועוד, העיקר להיות בשמחה.

ולא רק שצריך להתחזק בכל הכוח להיות שמח, אלא שצריך על זה מסירות נפש, לא פחות! וכך כותב רבי אברהם בר"נ ב'כוכבי אור' בהקדמה, "כי מעצם רוממות ונוראות המצוה הזאת אשר זה עקר רפואות הנפשות מכל מיני חצאים וסמים שבעולם, והיא ההצלה מראשי התאונות ממון ונאוף, והיא ש'מח'ה תמחה את עמלק מקור כל הטמאות שבעולם והיא אשר עלי'דה יגאלנו הגואל צדק גם מהגלות הגשמי... ומכל מיני צרות ומצוקות גם בגשמיות. כי זולת אשר תתגבר על האדם כבדות הדבר הזה מעצם ההתגברות גדול ועצום כלי'ך עד אחד בגוף ונפש, וההתגברות גדול ועצום כלי'ך עד שצריכים להשתדל בזה במסירת נפש ממש..."

אברך או בחור שהוא שמח, הוא מצליח! הוא עובד את ה' יש לו טעם בחיים. אחד שלא משתדל בזה, כל העבודת ה' צולעת עד שיכול רח"ל להפסיק לגמרי, כדי להיות שמח צריך להתגבר בכל הכוח עד כדי מסירות נפש, והעצות לכך מבוארים רבות בספרי הקודש (ראה לדוגמ' שיחות הר"ן כ' מ"א מ"ג מ"ה ס"א ע"ד ע"ה ובעוד הרבה מקומות) אך צריכים ומוכרחים להשקיע בזה בכל הכוחות.

יה"ר שנוכה.

מצוותיו וכו' תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה! והרבה תימה, דהאם בגלל שלא עבדו בשמחה יגיעם עונש כזה? ועוד שהרי מקודם אמר שלא שמרו כלל, כי לא שמעת לשמור מצוותיך, ומפרש דמאין בא להם לעזוב לגמרי התורה והמצווה, ואומר דהעזיבה היא מהזמן הקודם, גם כשקיימתם התורה והמצוות לא הייתה עבודתכם בשמחה, ולכן במשך העת נתבטלה לגמרי."

אומר בעל הערוך השולחן השמחה איננה תוספת או דבר טוב, זה הכרח בעבודת ה' ובלעדיה

איך אפשר לשמח, אם אני שמח אני שמח ואם לא אז לא, איך אפשר לגרום לעצמי שמחה? ובכלל מה זה יוסיף לי? אני עצוב וגמרנו.

יתבטלו ח"ו כל התורה והמצוות.

וכך כותב גם ב'ספר הברית' דברים נוראים על חשיבות השמחה, (מאמר יא פרק יב) "האהבה היא כוח נטוע בנפש וענינה שמחתה בדבר מן הדברים ונטותה ברצונה אל הדבר ההוא וכלות הנפש אליו והרחבתו בו, ולכן ביד אהבה ובכוח שמחתה לסבב מצוות הזכרת התמידית, ומצוות הדביקות התמידית שיהיה דבוק בה' בחשק גדול, מה שאין כן ביד מצווה אחרת ולא בסיבה אחרת." מבואר שאהבת ה' אמיתית נמדדת בגודל השמחה שיש לו.

ובפרק י"ב "ועל כן ישמח ויגיל בשם קדשו, על כי אהבה והשמחה מבטן אחד יצאו והשמחה קשורה בעבודת האהבה, אז מעצמם נמאסו התענוגים הגופניים ונמסו התאוות מהלב ונעקר הכוסף להם" דברים מבהילים ביותר כותב כאן הספר הברית, יש לך תאוות? יצר הרע? על ידי שתהיה בשמחה הכול יתבטלו מעליהם. וכך כותב גם רביה"ק שמי שמח הקב"ה בעצמו שומר את בריתו (ליקו"מ קס"ט).

שבע ורבע בערב, שמואל יושב על מקומו בארשת רצינות חבוש מגבעת וחליפה, שעת סדר מוסר, מסביבו שורת המולה קלה, פה ושם נשמעים קולם של בחורים המגביהים את קולם, אך יחסית שקט בהיכל, שמואל בונה ב'מסילת ישרים' שמואל מנסה להתחבר, אבל 'עפע'ס'.. משהו לא הולך, כמוהו אחריו הסדר ב' שנאלץ להעביר בלי החברותא אחרי שזה האחרון נעלם מבלי להודיע מראש, מובן למה המצב רוח ירוד, או להגדיר במלים מדויקות מהרהר שמואל לעצמו, אני עצוב, עצבות כבדה השתלטה עלי, אין לי מצב רוח, אין לי חשק, כלום, סתם מחכה למעריב, כאילו שזה מה שיפתור את בעיית העצבות. אולי מחר ילך משהו יותר לעניין מנסה שמואל לנחם את עצמו לשוא, אחרי שהוא תופס אחרי שניה שגם אתמול היה בדיוק אותו הרגשה וגם שובו העבר.

מה הפתרון? והאם יש בכלל פתרון לכאלה מצבים?

שמואל היקר! יש פתרון, יש עצה, יש דרך.

פשוט תהיה שמח! נו, הצלחת להצחיק אותי... אל"ף כול, מה זה להיות שמח? צריך ללמוד להתפלל, יראת שמים, אבל שמחה? מהיכן זה צמח פה? ושנית, אפילו אם כן איך אפשר לשמח, אם אני שמח אני שמח ואם לא אז לא, איך אפשר לגרום לעצמי שמחה? ובכלל מה זה יוסיף לי? אני עצוב וגמרנו.

ונשיב על ראשון ראשון, למה צריך להיות שמח? כי כך קבע הקב"ה בכבודו ובעצמו בתורה הק' 'תחת אשר לא עבדת את ה' בשמחה וטוב לבב' (דברים כח מז), והדברים מבוארים בכל ספרי הקודש. ועל גודל נחיצות השמחה ושבה תלוי הכול רואים בדברי רביה"ק 'מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד' (ליקו"מ תנינא תו' כד), ובעוד מקומות בהן מרחיב על גודל ההכרח והנחיצות של השמחה בכל מצב שהוא.

ונעתיק רק קטע מהספר הנפלא 'דרשות קול בן לוי' לבעל ה'ערוך השולחן' רבי יחיאל מיכל הלוי עפשטיין בדרוש ט' (מובא ב'ערוך השולחן יו"ד חלק ד') "דבר ידוע שתכלית התורה והעבודה היא אהבה לשמו ית', וכל תורה ועבודה שאינו באהבה, בהמשך הזמן בהכרח שיתבטל, ונראה דזוהי הכוונה והתוכחה של כי תבוא דכתיב 'ובאו עליך כל הקללות וכו' כי לא שמעת בקול ה' לשמור

ה'טיוולים' בשמונה עשרה

גם אמר, שזה טובה גדולה מה שבאים עליו מחשבות זרות ופניות, כי בלא זה, אם היה האדם מתפלל התפילה כראוי, לא היה אפשר לסבול כלל, את גודל עוצם הקטרוגים שיש על התפילה שהיא כראוי, אבל על ידי שהתפילה מלוכשת במחשבות זרות, על ידי זה אין החיצונים מסתכלין עליה כל כך, ואין הקטרוג גדול כל כך, ועל ידי זה יכולה התפילה לעלות, ובוהן לבבות הוא יודע האמת לאמיתו, שאע"פ שיש לאדם פניות ומחשבות זרות, אעפ"כ פנימיות מחשבתו הוא לה' לבדו, כי פנימיות כוונתו בתפילה, הוא באמת לה' יתברך, והשי"ת בוחן לבבות ומסתכל על פנימיות כוונתו ורצונו, ומקבל תפילתו באהבה, אע"פ שהיא מלוכשת במה שמלוכשת, כי פנימיות רצונו וכוונתו הוא טו ב".

[שיחות הר"ן עב.]

רבינו אומר כאן שכל המחשבות והבלבולים שמגיעים בתפילה, זה דבר מוכרח כדי למנוע מהמקטרגים להשטין ולמנוע את קבלת התפילה. נכון שצריך להתאמץ כדי לדחות אותם, אך אל לנו להיבהל אם כבר פספסנו וגלשנו קצת החוצה, ונתחיל להיכנס למחשבות על כך שאנחנו לא מרוכזים, ולהיכנס למעגל אין סופי של מחשבות זרות. פשוט צריך להמשיך הלאה ולהתקדם, ולהתחיל מחדש מאיפה שאוחרים, ואם כבר סיימת מחר תתחיל מחדש מתוך אמונה פשוטה שה' יודע את האמת, שכל רצונו הוא אך ורק 'בלתי לה' לבדו' ויש לו מטרה גם במחשבות שנכנסות באמצע והוא מאושר בכל התגברות עליהם...

ישראל חיך, והחמיצות נמחתה מפניו כליל, מעולם הוא לא שמע כזו גישה לכל הבלבולים שיש לו בתפילה, מגיל קטן הוא חונך 'שתפילה בלא כוונה היא כגוף ללא נשמה' ואין לה שום ערך, עתה הוא הבין, שגם אם המחשבה בורחת, אף פעם הכוונה הפנימית איננה נעלמת, והבורא יתברך יודע זאת ומקבל את התפילה באהבה, אפילו שיש 'רבות המחשבות' הסותרות ומבלבלות את כוונת התפילה, בסופו של דבר הכוונה הפנימית שהיא 'עצת ה' רק היא קמה' ועומדת לפני בורא כל עולמים...

פניו החמוצות של ישראל למרות 'המעדנים' והגבינות המיוחדות' שהונחו על השולחנות לכבוד ראש חודש, לא הותירו לחיים ברירה והוא שאל אותו בעדינות, מה נשמע שרוליק?! הכל טוב?! אתה נראה לי היום קצת מצוברח.. כן אל תשאל.. עד שקמתי מוקדם ורציתי להתחדש ולהתפלל כמו שצריך, מצאתי את עצמי שוב ושוב רודף אחרי המחשבות, זה ממש מתסכל אני מרגיש ממש 'טיפש' עד שאני כבר מגיע לתפילה אני לא נמצא שם...

חיים הקשיב לו בשקט ואמר, תראה.. אני

בהתחלה זה דווקא הלך
לו יפה אבל מהר מאוד
המחשבה החליקה לו
החוצה והתחילה לטייל
ברחבי העולם,

ממש מבין אותך.. זה באמת מאוד מתסכל כל מה שאתה מתאר.. אבל באופן כללי אתה צריך לדעת, שכל 'העבודה' הזו של הכוונה בתפילה, זה דבר לא פשוט בכלל שצריך לעמול עליו ולקנות אותו, ובינתיים עד שבע"ה תגיע לזה, אני חושב שאם יהיה לך את המבט הנכון אתה לא תישבר מזה ותדע להתמודד עם זה בצורה הנכונה, לרבינו הקדוש ב'שיחות הר"ן' יש שיחה נפלאה מאוד בעניין הזה שמאוד תוכל לעזור לך לעשות סדר בכל הנושא הזה של המחשבות שמבלבלות בשעת התפילה...

חיים הוציא שיחות הר"ן קטן מכיסו והקריא: "כבר מבואר, שאין להשיג כלל על פניות ומחשבות זרות ובלבולים שבתפילה, רק לעשות את שלו לילך בתפילתו כסדר, ולא ישיג על שום בלבול ומחשבה זרה כלל, רק הוא יעשה את שלו, ולא יחזיר פניו להביט על אלו המחשבות כלל.

היה זה בבוקרו של יום שישי ביום הראשון של חודש כסליו, השעון צלצל בהתמדה ובשונה מימי שישי אחרים בהם מחיאות כפיו של ה'מעורר' רק גרמו לישראל להתחפר יותר עמוק מתחת לשמיכת החורף שלו, הפעם הם דווקא עזרו לו לפקוח את העיניים ולהסיר מעליו את קורי השינה שאפפו אותו, כבר מאתמול בלילה המחשבות על כך שחודש חדש עומד להתחיל עזרו לו להתחדש, והוא החליט שמחר בבוקר הוא יקום מוקדם למניין של הישיבה ויתפלל כמו שצריך... חוץ מזה שבאופן כללי הוא מאוד אהב את התפילה של 'ראש חודש' בישיבה עם המנגינות המיוחדות של 'ההלל' והחזרה של 'מוסף'...

'כל הנשמה תהלל י-ה הללויה-ה' 'ויברך-דוד' 'שתבח' המילים יצאו לו מהפה, אך משום מה המחשבה שוב פרחתה לו מהראש, ובכל 'מזמור' ולפעמים פעם בשניים או בשלושה מזמורים, הוא גילה שהוא התקדם כבר ואינו אווז במילים אותם הוא הוציא מהפה מתוך שימת לב. נו.. נו.. לפחות 'בשמונה עשרה' אני יצליח יותר לחשוב על המילים ניהם את עצמו, אך גם שם זה לא כ"כ הצליח... החזן דפק אחרי 'גאל ישראל' כשכמה חברה'מנים מצטרפים אליו, שקט מוחלט שרר בבית המדרש ישראל נעמד יחד עם הסינדר, עיניו הביטו באותיות והוא ניסה להתרכז ולמקד את המחשבה במילות התפילה. בהתחלה זה דווקא הלך לו יפה אבל מהר מאוד המחשבה החליקה לו החוצה, הוא חשב על התמודדות שלו בזמן האחרון עם 'העוקצנות' של חזקי שכנו לחדר, ועל ההשלכות של החיכוכים האלו במעמד החברתי, על הלחץ מ'החברותא' שעומד לעזוב לחיזוק אחרי 'חנוכה', ועוד כל מיני דאגות שונות ומשונות שבחרו משום מה לצוץ דווקא עכשיו, ב'שחרית' של ר"ח שהוא כ"כ השקיע והתאמץ להגיע אליה, בזווית העין הוא קלט שבסביבה הקרובה האווירה קצת רצינית, והוא התאמץ לפחות לגמור את התפילה יותר בכוונה... 'ההלל' וקריאת התורה' חלפו, והוא ניסה את מזלו בתפילת 'המוסף' אך גם שם הוא לא נחל הצלחה מיוחדת, ואחרי שהוא הניח את התפילין בחדר, הוא פנה לכיוון 'חדר האוכל' כדי לטעום משהו לפת שחרית...

נפשי בשאלתי

ליבון ופירור עניינת בלענות מ'

שאלה:

ברוך השם התחלתי את הזמן עם הרבה חשק ורצון להתעלות, אך בפועל מאוד קשה לי לשמור על רציפות מפני שכמעט בכל יום יש חתונה של אחד מחברי הוועד, נוסף על שמחות שונות במשפחה הקרובה. היציאות הרבות גורמות לי לניתוק ויציאה מהשקיעות בסוגיות. מה אפשר לעשות כדי לא להתנתק גם במצבים כאלה?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

בשאלתך לא התייחסת לשאלה האם אכן ראוי לצאת לכל אותם אירועים הבאים על חשבון חלק משמעותי מסדר שלישי, ולפעמים גם משפיעים על הזמנים לפני ואחרי. וכמוך, גם אני לא אתייחס ישירות לשאלה זו, שעשויה להיות תלויה בגישות ודרכי הנהגה שונים, במצבו הלימודי והרוחני של הבחור השואל, ובשאלת הקשר לבעל השמחה והצורך או החובה להשתתף, כל מקרה לגופו, ועוד מדדים. ואף על פי כן חשוב להבין, ששאלה זו שבחרנו להתעלם ממנה, עומדת בבסיס התייחסותנו למציאות הנוולדת מכל אותן יציאות.

לא בהכרח נדע בכל פעם אם עשינו את הדבר הנכון בכך שבחרנו ללכת לשמחה, או לאידיך גיסא נמנענו, ודבקנו באחד מקנייני התורה שנקרא 'מיעוט דרך ארץ'. אך הטשטוש וההתעלמות מחוסר הידיעה הינם בעוכרנו, והם בעצמם הגורמים לכך שנחוש בניתוק ובקטיעת הרצף הלימודי, לאו דווקא היציאה לכשעצמה.

באופן כללי ניתן להביט על סגירת הגמרא לצורך היציאה בכמה אופנים. לפעמים נחליט שהיציאה מוצדקת, והיא היא מה שהשם יתברך רוצה ודורש מאיתנו בערב זה. אם נרחיב מעט את ההתבוננות בדבר, נוכל להגיע להבנה שיציאה זו היא חלק מעבודת השם שלנו, וכשם שהשבת הינה זמן ללימודים שונים ופעילויות שונות במעט מסדרי ימי החול, כך גם היציאות התדירות הנדרשות מאיתנו. יש בהם עניין, עבודה מיוחדת ושליחות, וגם אם באופן כמותי הספקנו פחות בסדרים, הרי שהמשכנו להיבנות במידות, באחריות ובקידוש שם שמים.

לפעמים נחשוש שהיציאה אינה מוצדקת, אולי אף נבין שבעצם היה ראוי לשבת וללמוד, ומה שדוחף אותנו אל מחוץ לכתלי בית המדרש הינו חשש מאי נעימות או רצון לרצות ולמצוא חן בעיני אחרים מלבד השם יתברך...

אך גם אז, בהירות זו, להבין שאני עושה כאן דבר שאינו ראוי ורצוי, אך איני מוצא בנפשי את כוחות הנפש להימנע ממנו, תעזור לנו לתחום את ההפרעה לגבולותיה האמיתיים. לא להיגרר לטעות ש"אם בלאו הכי אני לא כל כך בסדר, אז ממש לא מתאים שאקבע חברותא לנסיעה לחתונה, או שארשה לעצמי לצאת מן האולם בזמנים שאיני נצרך, ואלמד קצת בבית מדרש סמוך". זה כן מתאים! וכי מי שאכל שום יחזור ויאכל עוד שום?

ועדיין, גם לאחר שנתייחס באופן נכון וכנה ליציאות התכופות, ונלמד למנוע את הרחבתם והתפשטותם (כגון אירוע בליל שישי בעיר

בקידושין דף ל'. אמרו: "לעולם ישלש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד. מי יודע כמה חיי? לא צריכא ליומי". וברש"י שם: "ליומי, ימי השבוע".

תוספות פירשו באופן אחר (וכמובא בפוסקים), אך מכל מקום נוכל לקבל מרש"י הק' פיתרון שיכול להתאים לרבים מאיתנו. להתייחס לשבוע כיחידת זמן אחת, ולא לכל יום בנפרד. לא לקבוע הספק יומי אלא הספק שבועי. (כמובן שמי שמתאפשר לו לקבוע לעצמו סדרים יומיים קבועים זה וודאי מן המובחר ולא באנו רק לתת פתרון ועצה למצב מע"ז)

כל המתנסה בזה יראה וירגיש מגוון תועלות. ראשית, בכל מסכת ישנם דפים עמוקים יותר, שיש בהן אריכות בשיטות הראשונים ובחקירות האחרונים. ללומדים בהעמקה ובבירור השיטות כראוי, לא שייך לדמות דף לחברו ולקבוע פרק זמן אחיד לכל עמוד גמרא. אך כשקובעים הספק שבועי, הוא כולל בתוכו מספר עמודים וסוגיות, כך שניתן להשקיע יותר זמן בסוגיות הדורשות זאת, ולעמוד בהספקים מבלי שיגרמו חלילה ללימוד שטחי שנית, כל ההסתכלות על ימי השבוע והטרדות השונות מקבלת בהירות ויציבות, כאשר יודעים כמה שעות לימוד עומדות בפנינו, והיכן נצטרך ונוכל להשלים במשך השבוע את אותם שעות החיוניות לעמידה בהספקים.

והתועלת הגדולה ביותר תהיה בכך שנדע לאן עוד נשאר לנו לשאוף ועל מה להתפלל, וכשהתפילה תהיה ממוקדת ובהירה, נראה נפלאות בצמיחה בשקיעות, במציאת שעות נוספות ללימוד, ובשמחה באתגרים המאפשרים לנו להילחם וליצור חיבור אמיתי ועמוק לתורתנו הקדושה!

אחרת, המהווה סיבה להפסק של שלושה ימים רצופים וד"ל...), גם אז תישאר עבודה רבה בפנינו.

והייתי מציע לך לנסות לתקופה מסוימת שילוב של שתי עצות:

ב'שיחות הר"ן' י"ט אמר: "נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשיה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כף וכן בכל יום ולא יעבר ויציא".

על גודל ההשפעה של מחויבות לימודית מוגדרת כתב ב'חובת התלמידים' (סוף פרק ה'): "את הכלל הזה תדע, כמו שאי אפשר לעיור בשתי עיניו שיראה ולחמור שישכיל, כך אי אפשר לנער בלי עול שידרזו וישכים, ולבחור בלא חובות לעצמו, שיחרץ וידקדק.

וגם מעצמך צריך אתה כבר להבין טעם הדבר. כוחי הנפש אשר במתרשל נרדמים הם, וצריכים לדוחה אשר יעורר אותם ויכריחם לעבודתם, והעול אשר עליך לגמור סכום עבודה כזה מעורר מקיץ ודוחה אותם לעבודתם, וכיוון שמתאמצים כוחותיך בעבודתם, יעמיקו ויחקרו גם בעיון, מה שאין כן בלא עול וחוב של סכום עבודה, באין מעורר ודוחה נרדמה היא הנפש ולא מתאמצת, ולמודך דלה בכמות ועניה באיכות בלא עיון ובלא התעמקות".

רק בשלב בוגר ומנוסה יותר, שייך להתמיד בשקיעות גם ללא חוק קביעות, וכל נער שיכניס עצמו למסגרת של מחויבות יראה את ההבדל בכמות ובאיכות.

ולמרות זאת קביעת מחויבות הספקים נתפסת בעינינו לפעמים כגורם בעייתי, בפרט כאשר הדבר עלול לבוא על חשבון העיון, ולכן אולי כדאי לשלב רעיון נוסף.

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

"ואני אתנהלה לאיטי"

לילך ולהתנהל רק לאט לאט בחינת הבא לטהר מסייעין לו אומרים לו המיתן. פי אף על פי שצריכין להיות זריז גדול בעבודתו יתברך, בפרט מי שפבר נכשל וכו' אף על פי כן אי אפשר לדחק את השעה כלל.

(גזילה ה כא)

וזה מה שאמר יעקב לעשו, ו'אני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד וכו'. פי אי אפשר לדחק את השעה כלל, כמו שאמר מקדם, 'פי הילדים רפים וכו' ודפקום יום אחד וכו', על פן צריכין

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם
של רבותינו זצוקללה"ו ויבדלחט"א

מרן בעל הקהילות יעקב זצוק"ל

קשר מיוחד במינו היה לחסיד רבי נתן צבי קעניג זצוק"ל עם מרן הסטייפלר, רבי יעקב ישראל קניבסקי זצוק"ל, מנהיג עולם התורה באותם ימים.

בכל פעם שהיו נפגשים, שוחחו ארוכות בדברי תורה כידידים של אמת אשר ראשם בשמים. למרות היות רבי נתן צבי קעניג חסיד ברסלב אשר בוער באשו של רביה"ק זי"ע.

והי באחד הימים, גמר אומר בליבו רבי נתן צבי קעניג כי הגיע הזמן להגיש לידידו הסטייפלר את הספר הקדוש "ליקוטי מוהר"ן". היה זה אחרי מספר פעמים שהסטייפלר, שידע כי הגרנ"צ קעניג הפך מבחור ליטאי לאחד ממשפיעי ברסלב, שיבח בפניו את דרכה של חסידות ברסלב, ואף על פי שרגיל היה למעט בדיבור ושקל כל מילה שיצאה מפיו - כאשר שוחח על דרכה של ברסלב הוא דיבר בהתלהבות גדולה. החליט הגרנ"צ קעניג כי בפעם הבאה שיעלה לביתו של גדול הדור יביא איתו את הספר הקדוש ויעניק לו אותו במתנה. חלפו ימים אחדים, ובהזדמנות הראשונה שנקלעה לידו הביא עמו ליקוטי מוהר"ן ועלה לביתו של הסטייפלר. הסטייפלר, שכמו תמיד שמח לפגוש את הרב קעניג, פתח עימו בשיחת קודש בדברי תורה העומדים ברומו של עולם. רגע לפני סיום, שלף הרב קעניג את הספר ליקוטי מוהר"ן הגישו לסטייפלר ואמר לו: הבאתי לכם את הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן של רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, הרגע ההוא דמה בעיניו לנצח. הוא המתין לראות את תגובתו של גדול הדור, אך מה שקרה שנייה אחר כך - איש לא יכול היה לצפות. הסטייפלר נעמד על מקומו, צעד לעבר ארון הספרים העתיק, שלף משם כבקי ורגיל ספר ישן ובלה מרוב ימים ומרוב לימוד, ניגש לגרנ"צ קעניג ואמר לו בחדות ובבהירות כמו שרק הסטייפלר ידע להתבטא: "הנה" "הנה" הליקוטי מוהר"ן שלי,

והוסיף ואמר דע כי אני מעיין בספר זה מדי יום ביומו. לא הכל אני מבין, אבל הספר הזה מעורר אותי ל"ראת שמים" הגרנ"צ קעניג עמד נסער על מקומו והסטייפלר הוסיף משפט נורא ומחריד, שאם לא היה נאמר מפיו הקדוש היה קשה להאמין לו: "יום שאני לא לומד בספר הזה חש אני ירידה, חש אני חיסרון ביראת שמים"

(חלק מהדברים פורסמו במגזין לבב חכמה תשרי תשפ"ו)

כל מה שתבקש

5>2 שלוחת הנסיעות

קבוצות מאורגנות לנסיעה
לסיר הסעודים אומן
במשך כל ימות השנה

5>3 מוקד החבורות

הקאת חבורות
לסבכים ובחורים בכל
אתר ואתר

6>1 מערך תיאום חבורות

סידור חבורות בספרי
רבינו אל עור pen

6>2 ייעוץ והכוונה

אסנה אלבס תהיות
והתאורגנויות ע"פ דרכי
רבינו הקדוש

חייגו עכשיו

0350
11106

זכות 500 נלוות
הר"ר משה וייספיש שליט"א
לדגל נישואי הבת

זכות 500 נלוות
הר"ר נחמן צוקר שליט"א
לדגל הבנם בנו לשות"מ

זכות 500 נלוות
הר"ר שמעון כהן שליט"א
לדגל הולדת הבת

זכות 500 נלוות
הר"ר נחמן שוורץ שליט"א
לדגל הולדת הבן

ברכת מזל טוב חמה ולבבית נשגד קמיה ידידנו היקר
הרב יוסף חיים עג'מי שליט"א
לדגל הולדת בתו בשעט"מ כה יתן ה' וכה יוסיף לו
ברכה והצלחה מתוך בדיות גופא ונהודא מעליא
להאיד אור רביה"ק זי"ע א"א בעולם כולו אכ"ר

שבת קודש נפשי חולת אהבתך

כלל ציבור בני התורה בארה"ק
הכוננו הכוננו לשבתות התאחדות

בכל עיר ועיר

התעוררי התעוררי כי בא אורך

קומי אורי

פריט יואל

ול האלה באדורת אק

עם הקמת חבורות

חדשות לאברכים

בערים, הר-יונה, עפולה,

פסנת זאב, וביתר.

כמו"כ כימים אלו נפתחים
חבורות בעוד ערים ומקומות,
לפרטים על חבורה

באזור מגורך

0554012434

הרחבה תבוא בעזה"י